Premiera la Opera Bucuresti – TANGO EMOCIÒN

Interviu cu mezzo-soprana Oana ANDRA

(Grigore Constantinescu – 8 februarie 2010)

– Cu o carieră lirică deja importantă, mi se pare că pentru tine, curiozitatea experiențelor artistice este mereu actuală, ca integrare permanentă în lumea spectacolului scenic. Iată ce îmi sugerează ipostazele paralele cu solistica de operă și concert, prin regia și realizarea de spectacole. Nu sunt mulți cei care au în bursa lor de valori semnătură de autor pentru astfel de reprezentări. Asistăm acum, după spectacolul „Spitalul amorului" conceput pe temelia repertoriului românesc de salon din secolele trecute, la o nouă provocare, nu mai puțin incitantă, chiar pornind de la titlu: **„Tango emociòn"**. Ce înseamnă această sugestie tematică?

– Tangoul este un fenomen aparte, seducător, plin de pasiune, iar pentru mulți – chiar un stil de viață. De exemplu, la Buenos Aires, majoritatea oamenilor au serviciu în timpul zilei, apoi se odihnesc până seara când merg să danseze tango până în zori! Tangoul îi absoarbe ritualic și devine însăși rațiunea lor de a fi... M-a impresionat acest crez de ardere intensă a întregii firi, această dorință de a trăi printr-un dans în care nu poți rămâne indiferent față de partener, ci ești absorbit în eul celuilalt. „Tango emociòn" este un vis de iubire etern posibilă, etern dorită, o evadare din realitatea abrutizată de ritmuri violente și depersonalizante, într-o lume a trăirilor autentice, intense, o lume în care nu există singurătate, în care celălalt îți este mereu prezent în suflet.

– În conceperea proiectului, ce a avut întâietate, ideea, sursa sonoră sau cea coregrafică?

– Totul a pornit de la dorința partenerului meu de scenă din acest spectacol, baritonul Andras Chiriliuc, de a însufleți împreună cu mine vechi și mult iubite tangouri, majoritatea din repertoriul și dintre creațiile lui Carlos Gardel. Andras își dorea un recital în doi, însă pe mine nu prea mă mai atrag interpretările statice, pur lirico-muzicale. Eu caut reprezentația, povestea în orice act artistic, și de aceea i-am propus să scriu un scenariu pe baza tangourilor propuse de el. Am apelat la bunăvoința tenorului Hector Lopez care mi-a tradus cele 17 tangouri celebre, și versurile lor m-au inspirat în imaginarea acestei povești scenice pasionale, pe care am dedicat-o lui Andras Chiriliuc.

– Preocuparea o recunosc și în tema aleasă pentru Teza de Doctorat, unde muzica iberică este prezentă prin creațiile lui De Falla. În „Tango emociòn" există sugestii spaniole venind de la roluri cântate?

– Nu. Spectacolul ilustrează diversitatea muzicală a spațiului cultural hispanic...

– Care sunt coordonatele spectacolului? Muzică, Poezie, Dans, culoare...

– Spectacolul se bazează în primul rând pe interpreți, pe mijloacele de expresie umană, vocală și corporală, și este întregit de proiecții pe pânze, și de minime, dar foarte sugestive, elemente de decor și recuzită: o masă cu două scaune, o sticlă de vin și două pahare, un linoleum roșu reprezentând o stradă și luminile care dau culoare spațiului de desfășurare a poveștii. Da, vom cânta, vom recita și vom și dansa tango argentinian cu figuri și cu încărcătură temperamentală.

– Realizatori, colaborări...?

– Înfăptuirea acestui proiect este găzduită de Studioul Experimental de Operă București, prin disponibilitatea de suflet a doamnei director Anda Tăbăcaru. Scenografia este semnată de minunata Viorica Petrovici care, entuziasmată de scenariu și de idee, ne-a fost alături pas cu pas. În ce privește regia, este o poveste de viață uimitoare, o întâlnire revelatoare cu uriașul talent și nesecata imaginație a lui Valentin Roșca, prim-balerin al Teatrului de Revistă „Tănase”. Știam de la bun început că îmi doream pentru acest spectacol un coregraf foarte deschis, jucăuș, inventiv, fără limite. L-am zărit pe Vali Roșca doar în trecerea sa pe scenă când i-a fost decernat premiul revistei „Melos”, însă când Viorica Petrovici mi l-a sugerat drept colaborator pentru „Tango emociòn”, am simțit din prima că el trebuie să fie! Iar ideile lui avântate, care au dat noi profunzimi și înțelesuri poveștii imaginate de mine, l-au transformat imediat în regizorul acestei producții. Ca un adevărat Pygmalion, a reușit în mod miraculos să ne treacă dincolo de propriile noastre limite, ducându-ne într-o dimensiune a dansului după care tânjeam, dar pe care nu credeam că o vom putea atinge vreodată. Pregătirea muzicală a fost asigurată de Alexandru Petrovici, care ar fi trebuit să interpreteze și un rol în spectacol. Din păcate, datorită unui accident, nu va fi cu noi la premieră. Ne va acompania la pian talentata Mihaela Vîlcea.

– Spațiul este, chiar și pentru foyerul Operei, neconvențional.

– Spectatorii vor fi situați chiar în miezul acțiunii, martori stradali ai desfășurării evenimentelor.

– Mai ai un proiect, încă nereprezentat. Vine de la lumea operei, dar am înțeles că se îndreaptă spre spectacolul de teatru?

– Da, este vorba de **Degringoletto**, piesă cu cântec, în... 2 hazuri și... 1 necaz, scrisă în luna aprilie 2009. A apărut în lume rapid, cu multă voioșie, inspirată de cheful de joacă și de giumbușlucuri al colegilor mei, la repetițiile de Rigoletto de la Opera Națională București, dar și cu amărăciunea și protestul stârnite de nefericita și nemeritata condiție a oamenilor de scenă, într-un **prezent generator de absurd**, care-i strivește sub silueta amenințătoare a intereselor materiale scăpate de sub controlul unei măsuri decente. Majoritatea personajelor acestei piese sunt **persoane reale**, și, mai mult decât atât, se interpretează pe sine. Iar textul celorlaltor personaje este impregnat de replicile **altor persoane reale**, care le-au emis, însă, nu pentru a se intepreta mai bine, ci, mai degrabă, pentru a-și ascunde, sub ele, adevăratele intenții... Este o piesă-manifest concepută special **pentru perioada de criză** și **despre perioada de criză**, criză care pare să însoțească **arta** mai îndelung și mai necrutător decât loviturile rapide, dar trecătoare, date altor domenii ale vieții... Deși oricare creator își dorește ca operele sale să fie etern valabile, eu mă tem că subiectul acestei piese va fi de actualitate și după sfârșitul crizei pe care o traversăm acum.

– Iată aspecte diverse, ale activității mezzo-sopranei Oana Andra. Sunt fațete ale personalității, care îți completează viața în artă?

– Întotdeauna am fost cuprinsă de curiozitate și de gustul pentru aventură: atât în explorări artistice, cât și de alte direcții, turistice sau... culinare! Scrisul m-a pasionat și am început de la 14 ani să imaginez povești moderne, sonete, acrostihuri, iar, mai nou, gândirea mea funcționează conflictual, dramaturgic, și mă atrage lumea spectacolului văzut atât dinăuntru, cât și din afară, spectacol însoțit de muzică. Încă din copilărie mi-a plăcut muzica frumoasă, încântătoare, plină de pasiune,

indiferent de gen. Viața mea e însoțită de muzică, aproape clipă de clipă, și nu numai de muzică de operă sau cultă. Iubesc diversitatea! De aceea caut să fac lucruri inedite care să mă pasioneze, care să mă facă să simt că trăiesc. Sunt într-o perioadă a vieții în care vreau să respir un aer mai proaspăt decât cel de muzeu sau de laborator experimental între care pendulează fenomenul operistic al zilelor noastre... Vreau să ofer spectatorilor situații pline de viață, captivante prin firescul și totodată ineditul lor.